

τι πού κι' εγώ ή ίδια δέν μπορώ νά τό περιγράψω. Στήν άρχή μέ κυρίεψε ένας φόβος και μιá τρομάρα γι' αὐτή τήν τεράστια πολιτεία τῶν οὐρανοξυστῶν. Ἐπειτα ή εὐθυμη ζωή τῆς Νέας Ὑόρκης ήταν γιά μένα τόσο παράξενη! Νόμιζα ὅτι εἶχα βρεθῆ σ' ἕναν ἄλλο κόσμο ἀληθινά καινούγιο, πού δέν εἶχε καμμιά σχέση μ' ἐκείνον πού εἶχα γνωρίσει στήν κομητεία τοῦ Ἔσσεξ και στό Λονδίνο. Ὁ μίστερ Κόχραν ἔκρινε τότε καλό νά μοῦ δώση μερικέσ συμβουλές μόλις μ' ἐγκατέστησε στό ξενοδοχεῖο.

— Πρέπει, μοῦ εἶπε, νά φέρεσαι μέ ψυχρότητα σ' ὄλους τούς θαυμαστάσ σου, νά μή δείχνης ὅτι ἐπιρεάζεσαι ἀπό τίς ὀμιλίεσ τουσ και νά δέχεσαι τά δῶρα τουσ μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο σάν νά τούς λές ὅτι δέν σου κάνουν καμμιά ἐντύπωση αὐτά κι' ὅτι περίμενες καλύτερα.

Ἀὐτή ήταν ή πρώτη «συνταγή» τῆς «μοιραίας γήσασα» πού μοῦ ἔδωσε ὁ σκηνοθέτης Κόχραν, Μά δέν τήν ἐφήρμοσα γιατί εἶχα μιá μεγάλη τρυφερότητα στήν καρδιά και ήταν ἀδύνατο νά μείνω ἀσυγκίνητη ἀπό τά τρυφερά λόγια. Στό Μπροντγουάη εἶχα μιá θριαμβευτική ἐπιτυχία και σέ λίγο καιρό μέ τό χορευτικό ταλέντο μου και τή φωνή μου ἔγινε πασίγνωστη. Κι' ἔτσι δέν ἄργησαν νά μοῦ προτείνουν νά παίξω στόν κινηματογράφο. Καί πράγματι, πρωταγωνίστησα στή «Μικρή Δεσποινίδα», στήν «Υπόθεσι τῆς Βασιλίσσης» και σ' ἕνα σωρό ἄλλα ἔργα. Ἐπειτα γύρισα στό Λονδίνο διάσημη πειά «βεντέττα» και προσελήφθη στά μεγαλύτερα «στούντιο» τοῦ Ἐλστρκ.

Ἐκεῖ δοκίμασα τήν πιό δυνατή συγκίνησι τῆς ζωῆσ μου, γιατί ήμουν αὐτόπτης μάρτυσ τῆς τρομαχτικῆσ πυρκαϊάσ πού ξέσπασε και πού κατέστρεψε ὀλόκληρη τήν πολιτεία τοῦ κινηματογράφου. Ἀπό τότε τή φωτιά τήν θεωρῶ ὡς τό πιό τρομερό πᾶγμα τοῦ κόσμου και ή παραμικρή φλόγα μέ κάνει ν' ἀνατριχιάζω.

Ἀὐτή εἶνε ή ἱστορία τῆς ζωῆσ μου. Δέν ἔχω πολλές αἰσθηματικές ἱστορίες κι' ἀποφεύγω τά σκάνδαλα. Ἡ μέρες μου κυλοῦν ήρεμα χωρίς θλίψεις και βάσανα και δέν διαφέρουν ἀπό τίς ήμέρες τῶν παιδικῶν χρόνων μου.

Ἡ χαριτωμένη «βεντέττα» Ἄννα Νήγκλ, πράγματι, περνά τῶρα μιá ήσυχη ζωή σέ μιá «φέρμα» τοῦ Στάνλεϋ, στήν κομητεία τοῦ Χέρφορ κ' ή μόνη τῆσ φροντίδα εἶνε ὁ γέρος πατέρας τῆσ. Τόν ἀγαπάει ὑπερβολικά και φροντίζει νά τοῦ γεμίξη μέ χαρά τά τελευταία χρόνια τῆσ ζωῆσ του. Ἡ Ἄννα Νήγκλ, παρ' ὄλους τούς θριάμβους τῆσ ἔξακολουθεῖ νά εἶνε τό ἀγνό και γοητευτικό λουλουδι τῆσ Ἀλβιόνος.

ΛΑΪΟΝ ΜΟΡΓΚΑΝ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΜΑΛΛΙΑ

Στό Σπᾶ τῆσ Γαλλίας, τήν 24ην Μαΐου συνέβη τό ἐξῆσ περίεργο φαινόμενο:

Εἶχαν συγκεντρωθῆ ἕνα θράδου διάφορα μέλη τοῦ συλλόγου «Ἡ Ἐλπίσ» και ἔκαμαν πειράματα πνευματιστικά. Τό μέντιομ τό ὁποῖον χρησιμοποιοῦσαν εἶχεν ὑπνωτισθῆ, ὅταν ἔξαφνα οἱ παριστάμενοι εἶδαν κατάπληκτοι νά παρουσιάζεσαι στον ἀέρα μιá γυναικεία κόμη!... Ἐσπευσαν τότε νά τήν ἀγγίξουν και εἶδαν ὅτι ήταν πραγματική. Πολλοί τότε πήραν ἕνα ψαλίδι και ἔκοψαν λίγα ἀπό τά μαγικά ἐκεῖνα μαλλιά.

Ἀλλά τό μυστήριο δέν τελειώνει ὡς ἐδῶ. Ἐνας ἀπό τούς παρισταμένους πού κρατοῦσε τά μαγικά ἐκεῖνα μαλλιά ἐξεδήλωσε ἀμφιβολίες γιά τήν γνησιότητά τουσ.

— Εἶνε πσιέ δυνατόν, εἶπε, νά φυτρῶνουν μαλλιά στόν ἀέρα; Ἐδῶ πρόκειται περί ἀπάτης.

Δέν ἐτελείωσε ὁμως τήν φράσιν του και τά μαλλιά πού κρατοῦσε ὄρχισαν νά ἐξαφανίζονται σιγά-σιγά ἀπό τά χέρια του.

Τό περισστικόν αὐτό ἐπιστοποιήθη ἀπό πολλούς ἀξιοπίστους μάρτυρας, κανείς ὁμως δέν μπορεῖ νά τό ἐξηγήση.

Μόνον τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικῆσ τιμᾶσ, παλαιά βιβλία, ἔφημερίδας και περιοδικά, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλῆσ φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίες: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Κλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἐκάστην και τὰς Κυριακάσ.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ
ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΩΝΕΙΡΕΜΕΝΗ...

Ἄ' ήσωνα ἐσὺ ἀνθινή ζωή
νειότη ζηλεμένη
μάγα ροδαυγῆ μ' ἀλαφροπνοή
ή ὠνειρεμένη...
Κ' ή γλυκολαλιά, πλάνα κοπελλιᾶ,
μιᾶσ ξανθειᾶσ ή κόρη,
μι' ἀνθοσιγαλιά, μιá λαμπαντηλιά
τ' ὠραῖο γλυκοθῶρι...
Κ' ήσωνα κοντά κ' ήσουν ή καρδιά
κ' ή χαρά γιά μένα.
Κ' ήσωνα σιμά ή γλυκειά βραδυά
μ' ἄστρα ἀγαπημένα!...
Κι' ἐφυγες, καλή, πήρες τό στρατι
τ' ἀγνωρο, ὠϊμένα!...
Κι' ἔγινες πουλι, κι' ἔχω τῶρ' ἄλλοι
μάτια δακρυσμένα!...

ΓΕΩΡ. ΣΑΡΡΗΣ

ΕΙΝΕ ΣΤΙΓΜΕΣ

Εἶνε στιγμές, κάποιες στιγμές, πού ή εἰκόνα σου
πούχει μακρῶν τῶ μένα φτερουγίσει
ξανάρχεται μέσ' τό μυαλό μου ἐπίμονα
κι' ἐνῶ θαρρῶ πῶσ σ' ἔχω λησμονήσει,
Κάποιες στιγμές, κάποια θλιμμένα σούρουπα,
π' ὁ ήλιος γέρνει ἀπαλά στή δύσι
ξαναγυρνᾶσ σιγά κοντά μου, ἀθόρυθα
κοντά μου' ἐσὺ, πού τόσο εἶχα ποθήσει.
Ἔ, τίς στιγμές αὐτέσ θαρρῶ πῶσ βρίσκομαι
μέσ' σ' ἕνα πλάνο θεϊκό μεθῶσι,
τίς ξαναζῶ, τίς νοιώθω, κι' ἄσ εἶν' ψεύτικες
κι' ἄσ ἔχη τ' ὄνειρο γιά πάντα σθύσει.
Κηφισιά

Δ. Κ.

ΤΟ ΦΙΛΙ

(Τοῦ Ἰσπανοῦ ποιητοῦ José Martínez Monroy)
Μικρή πεταλουδίτσα τό φίλι,
πού ἀπ' ἄνθος σ' ἄνθος ἀλαφρά πετάει
μέ τά φτερά τά ροδινά τῆσ πάει
ἀπ' τῶνα στόμα σ' ἄλλο ντροπαλή
και πότε εἶνε χαμόγελο πού κλεῖ
χαρά, κι' ἐκεῖ στά χεῖλη τῆ σκορπάει,
ή δάκρυ πού ἀναμμένο ξεχειλάει
ἀπ' τήν καρδιά τήν πληγωμένη — ἄλλοι —
ή στεναγμός θλιμμένος πού ὅπως θγαίνει
σάν λυπημένο σήμαντρο ἀντηχεῖ,
ἀλλά γιά μέ, πού ἀγάπη εὐλογημένη
τό στήθος και τό νοῦ μου κυριαρχεῖ,
εἶν' ἄρωμα πού τήν ψυχή μου εὐφραίνει,
βγαλμένο ἀπ' τῆσ καλῆσ μου τήν ψυχή.
Μετὰ φρ. ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΥ

«ΠΟΤΕ ;»

Ξεχνῶ τόν πόνο μ' ὄνειρο θεῖο πού τ' ἀγαπῶ
μά πότε κείνη ή στιγμή ή ποθητή θά φθάση
τήν πόρτα τήν ὀλόφωτη μαζύ σου νά διαβῶ
κ' ή εὐτυχία ὀλόκληρη νά ρθῆ νά μ' ἀγκαλιάση,
Πότε, χρυσοῦ μου, θάχουμε μικρούλα μιá φωληᾶ,
ἀπό τόν κόσμο ἀπόμερα θά ζοῦμ' εὐτυχισμένα,
θά σέ κοιμίζω μέ φιλιᾶ, θά σέ ξυπνῶ μέ τά φιλιᾶ
και τά γλυκά ματάκια σου δέ θᾶνε πειά θλιμμένα;
Πότε τό φωτοστέφανο τῆσ μάνας θά στολίση
τά χρυσαφένια σου μαλλιά και ή θερμή σ' ἀγκάλ
ὦ! πότε; πότε; — τί χαρά — γλυκά θά νανουρίση
ὄχι ἔμένα, ἕνα μικρό ὀλόξανθο κεφάλι;
Ξεχνῶ τόν πόνο μ' ὄνειρο θεῖο πού τ' ἀγαπῶ
μά πότε κείνη ή στιγμή ή ποθητή θά φθάση
τά σκαλοπάτια τοῦ ἱεροῦ μαζύ σου ν' ἀνεβῶ
κ' ή εὐτυχία ὀλόκληρη νά μᾶσ σφιχταγκαλιάση,
Ἄθῆνα
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΛΗΟΞΑΡΙΤΗΣ